

Natascha Hoiting

Sonata

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Hoofdstuk 1

Heden

Julia

Het is niet een van mijn meest elegante entrees ooit. Struikelend over een kleine oneffenheid in de vloer weet ik me amper staande te houden. Het kost mijn hart moeite om weer in het juiste ritme te komen. Iets wat niet veroorzaakt wordt door mijn eigen klunzigheid, maar door de lichtgroene ogen van de man die mij nog altijd, langs een groep mensen, intens aanstaart. Pas wanneer ik een gênante tuimeling heb weten te voorkomen kijk ik van hem weg, te laat om de glimlach die op zijn gezicht is verschenen te missen. Mijn ongegeneerde fascinatie maakt plaats voor schaamte. Onzekerheid. Met een rood hoofd wend ik mij tot de dame achter de balie die even daarvoor de telefoon heeft neergelegd.

‘Goedemiddag, welkom bij Grand Hotel Krasnapolsky. Kan ik u helpen?’ zegt ze hartelijk.

Ongemakkelijk schraap ik mijn keel. ‘Goedemiddag, weet u misschien of dit de men-

sen van Barron Manufacturing zijn? Zij zouden te gast zijn bij Menzing & De Raad.'

De vrouw neemt me van top tot teen op, haar blik is iets minder vriendelijk dan even daarvoor. 'U komt de rondleiding geven? De groep staat namelijk al een poosje te wachten.'

'Ik weet het, ik ben wat verlaat,' antwoord ik schuldig.

'Uw contactpersoon is die meneer in het zwarte pak.' Uiteraard wijst ze naar de knappe man met het donkere, rommelige haar en de indrukwekkende ogen. Inwendig krimp ik in elkaar.

Met uitgestoken hand komt hij op me af en ik merk op hoe zijn spieren zich in zijn zwarte jasje aanspannen. Een sportieve man, schiet er nutteloos door mijn hoofd. Zijn stevige handdruk beantwoord ik met een glimlach, waarna we tegelijk beginnen te praten. Net als hij, heb ik me voorgesteld, maar ik heb met geen mogelijkheid zijn naam weten te verstaan. Een nerveuze lach weet ik niet te onderdrukken. Opnieuw voel ik een blos naar mijn wangen trekken.

'Dames eerst,' klinkt zijn diepe stem en hij buigt zich glimlachend iets naar mij toe.

'Dank u wel. Ik ben Julia Lindeman van

Amsterdam Best Tours. Ik verzorg vandaag de rondleiding. Het spijt me dat ik zo laat ben.'

Zijn ogen knijpen iets samen. Hij lijkt plotseling afwezig. 'Het maakt niet uit. We hadden nog genoeg te bespreken. Mijn naam is Justin van der Erve.'

Ik vermoed dat hij geïrriteerder is dan dat hij me wil laten geloven. De lach is uit zijn ogen verdwenen en zijn lippen hebben iets wreeds over zich gekregen.

Hij laat mijn hand los, waarna ik deze samenknijp en in de jaszak van mijn wollen trenchcoat steek.

'Erik, deze dame verzorgt de rondleiding. Wil jij het vanaf hier overnemen?' Een kleine, kalende man van een jaar of veertig loopt direct naar ons toe.

'Eh, uiteraard,' verbaasd neemt de man hem op. 'Jij zou toch de hele middag bij ons blijven?'

'Dat was wel het plan, maar ik moet... eh... er is iets tussen gekomen.' Justin van der Erve draait zich om en verlaat zonder verder nog iets te zeggen het hotel.

Dat is het moment dat ik eindelijk weer normaal kan functioneren. Zelfverzekerder dan even daarvoor steek ik mijn hand opnieuw uit en stel mij voor aan de iets oudere man.

‘Ik ben Erik de Vries,’ zegt hij met een brede glimlach op zijn gezicht. ‘Excuses voor mijn collega, ik weet niet wat hem plotseling bezielt.’

Hij grijnst nog altijd wanneer hij voor de groep mensen gaat staan. In het Engels spreekt hij iedereen toe, waarna hij mij voorstelt en ik het van hem overneem. De groep bestaat uit mannen, met uitzondering van twee vrouwen die achterin zijn gaan staan. Hun luidruchtige gelach maakt me duidelijk dat ze zo vroeg in de middag al redelijk wat alcohol hebben genuttigd. Eén van de vrouwen steekt haar hand op. Ik laat haar weten dat ze haar vraag mag stellen.

‘I was wondering why that lovely Justin has left.’ Een deel van de groep draait zich geïrriteerd naar haar om, waarop ze hen uitdagend aankijkt en hooghartig haar lange, bruine haar over haar schouders werpt. ‘A girl has a right to be curious,’ laat ze hen onverstoorbaar weten. Ik weet zo snel niet wat ik met haar vraag aan moet en besluit deze vooralsnog te negeren.

Eén van de mannen draait zich naar mij toe en vraagt of we de world famous Wallen ook nog gaan bezoeken. Ik laat hem weten dat als die wens er is, we dat uiteraard kunnen doen. Hij draait zich om en laat de aangeschoten vrouw

weten dat als ze door blijft gaan met haar aanstellerige gedrag richting “lovely” Justin, ze haar aan het eind van de dag achter een van de ramen op de Wallen zullen achterlaten. Dan kan ze eindelijk weer eens wat geld opleveren voor het bedrijf.

De rest van de groep barst daarop in lachen uit, maar ik bespeur aan de toon van de man dat de vrouw, na het bezoek aan Amsterdam, niet meer zeker zal zijn van haar baan.

Als iedereen weer is bedaard, neem ik ze mee naar buiten en wandel in de richting van de Dam. Mijn telefoon trilt in mijn tas en al lopend pak ik hem eruit. Het blijkt een sms van Arnoud te zijn met de vraag of hij me kan bellen. Ik laat hem weten nu een rondleiding te geven en dat ik hem aan het eind van de middag zal bellen. Er komt geen reactie terug, maar dat verbaast me niet. We zijn nu drie maanden samen en ik weet inmiddels dat mijn vriend een hekel heeft aan typen op zijn smartphone.

Arnoud is een rustige man die misschien niet snel voor een verrassing zorgt, maar daardoor voor mij perfect is. In mijn leven heb ik genoeg verassingen gehad waardoor voorspelbaarheid voor mij inmiddels belangrijker is dan de overwaardering van het onverwachte. Daarnaast

mag mijn vader hem graag, wat ik ook belangrijk vind.

Vanavond zullen we elkaar, na een paar drukke weken, eindelijk weer zien. De twee afspraken hiervoor heeft hij moeten annuleren. Hij is chirurg en moest onverwachts op beide avonden spoedoperaties uitvoeren. Deze keer zal hij er niets tussen laten komen heeft hij mij stellig beloofd.

Ik berg mijn telefoon op als Erik de Vries naast me komt lopen.

‘Je moet veel van Amsterdam afweten om dit werk te kunnen doen. Komt alles uit schoolboeken of woon je hier?’ vraagt hij belangstellend.

‘Mijn ouders zijn hier naartoe verhuisd toen ik acht was en ik ben nooit meer weggegaan. Net als hen ben ik verliefd geworden op de stad.’

‘Ze zullen wel trots op je zijn dat je van de Amsterdamse historie je werk hebt gemaakt.’

De stoplichten bij het drukke oversteekpunt staan op rood, dus ik laat de groep even wachten. ‘Mijn moeder is op mijn twaalfde overleden, maar mijn vader vindt het leuk, hij hoort graag de oude verhalen wanneer we door de stad lopen.’

Mijn vader is mijn held. Ik heb er veel be-

wondering voor hoe hij me heeft opgevangen na het overlijden van mijn moeder. Zijn eigen verdriet zette hij op een zijspoor in een poging mij zo min mogelijk te laten lijden onder het verlies. De eerste zomer dat ze niet meer bij ons was, heeft hij een deel van zijn spaargeld aangesproken en zijn we voor een maand met z'n tweeën door Zuid-Amerika getrokken. Een onvergetelijke reis na een paar heftige maanden vol verdriet.

Mijn groep hoeft niet lang te wachten tot het licht weer groen wordt en we weer verder kunnen.

‘Is het niet irritant, iedere dag dezelfde domme vragen te moeten beantwoorden?’

Erik zijn vraag maakt me aan het lachen. ‘Dat valt wel mee, maar ik ben niet van plan dit mijn hele leven te blijven doen. Een paar weken geleden ben ik voor de opleiding kunstgeschiedenis geslaagd. De tijd van rondleiden ligt dus bijna achter me.’

‘Gefeliciteerd. Ben je goed geslaagd?’

‘Ik mag niet klagen.’ Ik weid er niet verder over uit, maar het voltooien van mijn opleiding had wel wat voeten in aarde. Tijdens het eerste jaar werd mijn vader ziek. Hij kreeg prostaatkanker. Gelukkig kon hij snel geopereerd worden,

maar hij verzwakte enorm door de chemotherapie die hij na die tijd nodig had. Een groot deel van de zorg kwam op mijn schouders terecht, waardoor ik met mijn studie achter raakte en noodgedwongen moest stoppen. Meer dan een jaar later werd hij genezen verklaard en ben ik als gids gestart bij Amsterdam Best Tours. In de avonduren ben ik verder gegaan met mijn opleiding.

Nadat ik bij een aantal bezienswaardigheden wat verteld heb, wandel ik met de groep naar het Anne Frank Huis, waar zoals altijd een lange rij voor de ingang staat. Op een bankje zit de persoon die ik al had verwacht aan te treffen.

Nadat ik de groep aangeef even te wachten, loop ik naar de dakloze man toe. ‘Dag meneer Jan, alles goed met u vandaag?’

‘Dat zit wel snor, schoonheid,’ antwoordt hij met een zwaar Amsterdams accent en zijn typerende, hese stem.

‘Deze keer geen ruzie gemaakt, hoop ik?’ De laatste keer dat ik hem sprak, had hij net iemand een klap verkocht. Hij kon nogal snel boos worden wanneer iemand onrecht werd aangedaan.

‘Ach, er was gisteren weer zo’n lulletje rozenwater, compleet kachel, die dacht dat hij meer recht op mijn prakkie had dan ikzelf. Ik heb mijn bord bij hem weggetrokken en dacht bij mezelf, maak je maar niet te sappel, Jan. Je hoeft je niets van dat geteisem aan te trekken. Je ken je voorstellen dat ik erg trots op mezelf ben. Ik heb hem niet eens een optater verkocht.’ Hij lacht hardop, waarna hij in een ongemakkelijke hoestbui uitbarst.

De zwart leren tas die ik bij me draag laat ik van mijn schouder glijden. Ik pak er een pakje voorverpakte boterhammen uit die ik die ochtend bij de supermarkt heb gekocht. Het is inmiddels een ritueel geworden dat, als ik in deze buurt moet zijn, ik wat te eten voor meneer Jan meeneem. Hij heeft een speciaal plekje in mijn hart sinds hij me een paar maanden geleden van een opdringerige Britse toerist afgeholpen heeft. Sindsdien probeer ik hem hier en daar wat te helpen. Ik weet dat hij ’s nachts in een kraakpand slaapt, maar bij goed weer is hij overdag vrijwel altijd op het granietstenen bankje schuin voor het Anne Frank Huis te vinden. Hij heeft me verteld dat hij het geweldig vindt om al die verschillende mensen te observeren die in de rij staan. Daarnaast houdt hij ervan om zo